

SANT MIQUEL DELS SANTS – 2013

Catedral Basílica de Sant Pere de Vic, 5-VII-2013

Sr. Degà i membres del Capítol,
 Srs. Rectors de les parròquies de la ciutat,
 Germans preveres i diaques,
 Sr. Josep Maria Vila d'Abadal, Alcalde de la ciutat de Vic,
 Sr. Ramon Espadaler, Conseller d'Interior de la Generalitat de Catalunya,
 Sr. Regidors de la corporació municipal de Vic,
 Germans tots, fills estimats de Déu.

Avui és el dia de sant Miquel dels Sants i la nostra ciutat està de festa major. Ja fa dies que sentim arreu de la ciutat el brogit de la festa, amb els sons de la música i de la gatzara dels joves amb les seves colles. Ara, però, la festa es fa celebració cristiana a la nostra catedral de Vic per a celebrar, a glòria de Déu i en honor de sant Miquel dels Sants, la santa missa, memorial de Crist mort i ressuscitat. Avui la ciutat de Vic honora com a patró un dels més il·lustres dels seus fills, que va excel·lir per la santedat de la seva vida. Miquel dels Sants és un dels homes a qui l'Església honora en el cànon o llista dels seus sants, perquè va viure en la seva curta vida, trenta-tres anys, les virtuts cristianes en grau heroic, i perquè Déu amb el segell dels seus signes ens l'ha donat com a model i intercessor. Que n'ets, de sortosa, ciutat de Vic, de tenir entre els teus fills sant Miquel dels Sants! Avui tota la ciutat mira sant Miquel dels Sants i en ell admira l'obra de Déu en el cor de l'infant que ací va néixer i va ser batejat, va créixer i va aprendre i es va enamorar en la seva mateixa infància de Jesús, donant-se del tot a ell en la vida de trinitari descalç.

A la façana de la catedral tenim aquest any dos cartells que ens recorden que els cristians estem en l'Any de la Fe. Aquest any ens el va regalar el papa Benet XVI per tal que durant el temps en què aquest transcorre poguéssim redescobrir-nos creients. L'Any de la Fe té com a objectiu enfortir la nostra fe, per poder-la viure amb més intensitat en la caritat i en el testimoni evangelitzador. Sant Miquel dels Sants fou un home de fe; un home de profunda fe; un home d'una fe viscuda amb radicalitat; un home que maldava perquè tots els qui eren prop d'ell visquessin la fe amb veritat, i sofria i pregava perquè els qui tenien la fe adormida la poguessin redescobrir. Sense la fe cristiana, profundament present en el cor de sant Miquel dels Sants, no podríem entendre res de la seva persona i de la seva vida.

Sant Miquel dels Sants, l'infant, el jove, l'home de finals del segle XVI i principis del XVII, què ens pot dir a nosaltres homes i dones del segle XXI? Perquè això de creure en Déu, de creure en Jesús, és una qüestió que no està pas de moda en l'ambient dominant de la societat del nostre temps. Alguns pensen que creure en Déu és tenir una opció dèbil. Altres diuen que tenir fe en Déu és una opció pre-científica, que solament s'explica des dels sentiments i les meres opinions subjectives. Però no és això el que ens diria i ens diu sant Miquel dels Sants. Per a ell la fe en Crist era el tot de la seva vida. Ell va tenir l'experiència que la fe en Crist no li va prendre res, sinó que li ho ha va donar tot. Creure en Déu era per a ell la realitat que implicava tot el seu ésser, la totalitat de la seva persona: intel·ligència i voluntat, cos i ànima, sentiments i afectes. Ell ens diu amb la seva persona i la seva vida que la sort millor que va tenir fou la fe en Jesús, en qui el Cor de Déu s'ha obert del tot per a la humanitat.

Creure en Déu de veritat, però, no és pas fàcil en els nostres temps, com tampoc no ha estat fàcil en cap temps. Aquesta Europa nostra viu des de fa més de dos-cents anys un procés ideològic d'intent de separar la fe del cor de les persones i del cor de la societat. En un ambient plenament cristià, d'afirmació de la raó i del valor de la persona i de la seva llibertat, s'ha volgut separar Déu i la fe en ell, de la raó i de la mateixa persona. S'ha volgut afirmar que la fe va contra la raó i que la raó, per a poder-se realitzar, s'ha d'independitzar del tot de la fe, ha de considerar la fe com a enemiga de la raó. Fa molt de temps que contínuament arriba al nostre cor, i especialment al cor dels infants i dels joves, el pensament ideològic que l'home serà més lliure, es realitzarà més, en la mesura en què estigui més lluny de Déu, més lluny de Crist, més lluny de l'Església. Amb paraules del papa Francesc: «Es tracta de la constant il·lusió de voler construir la ciutat de l'home sense Déu, sense la vida i l'amor de Déu: una nova torre de Babel; (una temptació) que equival a pensar que el refús de Déu, del missatge de Crist, de l'evangeli, porta a la llibertat, a la plena realització de l'home. El resultat, però —continua dient el papa Francesc—, és que el Déu viu és substituït per ídols humans i passatgers, que brinden l'exaltació d'un moment de llibertat, però que al final són portadors de noves formes d'esclavatge» (16-VI-2013).

Ara bé, enmig d'aquest corrent de pensament apareixen homes i dones, infants i joves, adults i ancians que viuen l'experiència de la fe en Déu, que tenen la gosadia de creure en Jesús, com ho va fer sant Miquel dels Sants, com santa Carme Sallés, nascuda a Vic en el segle XIX i canonitzada pel papa Benet XVI el passat mes d'octubre, com tants i tants homes i dones en el passat i en el present en aquesta ciutat i arreu del món que han trobat en la fe en Crist el sentit profund de la seva donació als altres. Vull sols esmentar el Sr. Joan Riera, de qui aquest any l'ajuntament ha col·locat el seu retrat entre els vigatans il·lustres, a la Sala de la Columna. Creure no és pas una opció impossible; creure en Déu és una opció que neix del cor del qui es deixa meravellar pel que l'envolta i obre els ulls a la realitat del que hi ha en el món i en el seu cor, que té set profunda de veritat, d'amor i de felicitat. Creure en Déu és deixar-se humilment obrir el cor per la gràcia de Déu, per l'amor de Déu. Ningú no pot creure si no vol creure. La fe és afirmació màxima, primera i fonamental de la llibertat de tota persona. Ningú no pot creure en Déu si la gràcia de Déu no li dóna la mirada clara per a descobrir la presència misteriosa de Déu ben a prop seu. Creure en Déu no és perdre res del que és autènticament humà. Encara més, creure en Déu és l'acte essencial que dóna a la persona humana la profunditat i l'altura de què és capaç el cor humà. L'home no ha nascut solament per a viure, sinó per a descobrir la raó, el perquè i la finalitat de la seva vida. Què en guanyaríem, de viure, si la vida sols tingués el sentit de tenir i acumular, gaudir i experimentar, i no poguéssim trobar la raó i la meta profunda de la vida, que solament es troba en Déu?

Nosaltres, però, no podríem trobar-nos amb el misteri de Déu i amb el misteri de la persona humana, si Déu mateix no hagués pres la iniciativa de sortir al nostre encontre. I vet ací la realitat pròpia i específica de la fe cristiana: Déu ha sortit al nostre encontre amb el seu Fill Jesucrist. Nosaltres sabem que en ell se'ns ha obert del tot el cor de Déu. És aquesta la certesa de la fe cristiana: en el rostre humà de Jesús descobrim el rostre del Déu etern. El misteri de Déu s'il·lumina amb la persona del Fill de Déu fet home, amb la seva vida, amb la seva doctrina, i sobretot amb la seva mort i resurrecció.

La fe cristiana, mirant el rostre de Jesús, descobreix la gran veritat que transforma el cor i la vida de la persona del qui es deixa trobar per Jesús. La fe cristiana no diu solament que Déu existeix, sinó que ens diu que Déu ens estima i que Déu vol ser estimat. Amb paraules de Benet XVI: «*Hem cregut en l'amor de Déu. així*

el cristià pot expressar l'opció fonamental de la seva vida. No es comença a ser cristià per una decisió ètica o una gran idea, sinó per la trobada amb un esdeveniment, amb una Persona, que dóna un nou horitzó a la vida i, amb això, la direcció decisiva» (DChE, 1).

Sant Miquel dels Sants, des de la seva tendra infància, va viure sempre aquesta relació amb Déu en Jesucrist. Tota la seva vida va ser una contínua pregària en la recerca de la voluntat de Déu i en la donació contínua del seu cor a Déu. La seva vida de fe, la seva única vida, era un continu trobament amb Crist, amb la seva Persona que és amor. L'intercanvi de cors de sant Miquel dels Sants i de Jesús, té aquesta sola interpretació: sant Miquel va descobrir l'amor de Jesús, i aquest amor no era un mer símbol, sinó el tot de la seva vida; i com a resposta a aquest amor ell no podia fer res més que estimar Jesús amb tot el cor. Amor amb amor. Cor amb cor. Mirada amb mirada. Aquest és el resum de la vida de sant Miquel dels Sants, no n'hi ha cap altre. I aquest és el nucli fonamental de la fe cristiana.

La fe està ben unida a la caritat. «La fe sense la caritat no dóna fruit, i la caritat sense fe seria un sentiment constantment a mercè del dubte. La fe i l'amor es necessiten mútuament, de manera que l'una permet a l'altra de seguir el seu camí» (Benet XVI, *Porta fidei*, 14). La fe autèntica es mostra en la caritat. Com ens ensenya l'apòstol sant Jaume: *Tu tens fe i jo tinc les obres; mostra'm, sense les obres, que tens fe, i jo, amb les obres, et mostraré la meua fe* (2,14-18). Sant Miquel, home amb un cor ple de fe, és també l'home amb un cor ple d'amor vers Déu i els altres que es manifestava contínuament en les seves obres. Del seu cor ple d'amor brollaven com d'una font clara les obres de caritat envers els germans. En el temps de la seva vida de família a Vic, fent almoines als pobres i necessitats de la ciutat. Com a religiós, en l'atenció als pobres i també en la caritat amb els seus germans, de manera especial amb els malalts, dedicant-los temps i atenció. Cal recordar el fet d'un germà religiós greument malalt amb nafres a les cames plenes de pus i amb fetor, i com sant Miquel dels Sants, amb caritat, va besar les ferides del malalt i les va amorosir. La seva caritat es manifestava també amb el seu zel apostòlic. A sant Miquel se li sentia dir moltes vegades: «Oh, qui pogués conduir tots els homes al coneixement i a l'amor de Déu! Oh, quin turment més gran, el de veure que solament uns pocs estimen Déu!» Per als cristians, i per als sants de manera especial, el dolor més gran es produeix quan veiem una persona que no coneix l'amor de Déu, que encara no ha descobert que Déu és amor. Miquel dels Sants exclamava amb paraules de foc que arribaven al més pregon del cor dels qui l'escoltaven: «¿És possible, és possible que hi hagi qui no estimi Déu infinitament bo i misericordiós? Ah, fills d'Adam! Fins quan estimareu la vanitat i sereu esclaus de la mentida! No, vosaltres no coneixeu la summa bondat divina! Perquè si us dediquéssiu a conèixer-la i a tastar-la no tindríeu més que el menyspreu pel món i pels seus atractius!»

Vigatans, mirem el nostre patró, sant Miquel dels Sants. Mirem-lo com a model en la nostra vida de cada dia en la fe, l'esperança i la caritat. Que tots i cada un dels qui som avui celebrant l'ofici de festa major i tots els nostre convilatans puguem viure i morir portant en els llavis les mateixes paraules que sant Miquel va dir abans de morir: «Crec en Déu, espero en Déu, estimo Déu. Em pesa, Senyor, d'haver-vos ofès.» Que aquesta sigui la gràcia que el Senyor ens concedeixi en aquesta festa de sant Miquel dels Sants en l'Any de la Fe.

Sant Miquel dels Sants, fill i patró de la ciutat de Vic, pregueu per nosaltres!
Amén.